

Sygn. akt VI K 246/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Buda –Chmielewska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Agata Juzwiszyn

Prokurator Prokuratury Rejonowej: Robert Szelański

Po rozpoznaniu w dniach 19.01.2016r., 31.03.2016r. sprawy karnej

K. L. s. E. i B. zd. M. ur. (...) w T. , zam. ul. (...), I., nr PESEL: (...)

Oskarżonego o to, że:

1. W dniu 10 maja 2015r. w I. kierował samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

orzeka

1. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 10 maja 2015 roku kierował na ul. (...) w I. samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości w I próbie godz. 14.17 z wynikiem 0,58 mg/l, w II próbie godz. 14.19 z wynikiem 0,70 mg/l oraz w III próbie o godz. 14.34 z wynikiem 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. winnego występku z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych,

2. na podstawie art. 42 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk orzeka względem oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii „B” na okres 2 (dwóch) lat,

3. na podstawie art. 49 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 1.000 (tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej ,

4. na podstawie art. 63 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych opisanego w punkcie 2 wyroku zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10.05.2015 roku,

5. wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 200,00 (dwustu) złotych oraz zwalnia oskarżonego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych , obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. Akt VI K 246/15

UZASADNIENIE

W dniu 10 maja 2015 roku K. L. wraz ze swoim kolegą M. G. około godziny 13.30 podjechali pod sklep (...) i zaparkowali na parkingu łączącym ul. (...) z ulicą (...) w I.. Swoim pojazdem marki D. (...) nr rej (...) kierował K. L., M. G. był pasażerem. K. L. wyszedł z pojazdu i na zewnątrz zapalił papierosa, zaś M. G. poszedł do sklepu (...) w celu zakupu

dwóch piw. Po dokonaniu zakupu wrócił do samochodu i wsiadł do niego od strony pasażera, K. L. zaś od strony kierowcy. M. G. wypił w pojeździe jedno piwo, po czym do K. L. zadzwoniła żona z prośbą by przyjechał do domu. Postanowił więc odwiedzić kolegę G. do domu i pojechać do żony. Wyruszył z parkingu i wjechał na ul. (...). O godzinie 14.00 prowadząc pojazd ulicą (...) w I. został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji A. U. i J. G. do kontroli drogowej. Po przebadaniu alkometrem okazało się, że posiadał w pierwszej próbie o godz. 14.17 wynik 0,58 mg/l, w drugiej próbie o 14.19 wynik 0,70 mg/l i w trzeciej próbie o godzinie 14.34 wynik 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Oskarżony alkohol w postaci wódki spożywał dzień wcześniej do północy. Oskarżony nie był wcześniej karany sędownie. Zatrudniony był jako funkcjonariusz w P. (...) w B., gdzie posiadał pozytywną opinię. Przeszedł sześciotygodniowe stacjonarne leczenie uzależnienia od alkoholu w Szpitalu (...) w O..

Oskarżony tempore criminis miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem .

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie :

- wyjaśnień oskarżonego K. L. k. 21-22, 97-97v,
- zeznań świadka A. U. k . 9-10, 97v,
- zeznań świadka J. N. k . 111-111v,
- zeznań świadka M. G. k. 111v-112,
- danych o oskarżonym k. 29,
- danych o niekaralności k. 90,
- dokumentacji dotyczącej podjęcia leczenia odwykowego k . 33-36, 74-75
- protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości wraz z wydrukami k . 3-3v,
- opinii służbowej o oskarżonym k . 86,
- opinii sądowo-psychiatrycznej k . 87-88.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonego K. L. (k. 21-22, 97-97v), które w toku postępowania były jasne i konsekwentne, a także zbieżne z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Oskarżony konsekwentnie w toku postępowania przyznawał się do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, a okoliczność ta potwierdzona została zeznaniami świadka A. U. (k . 9-10, 97v) oraz protokołem z przebiegu badania stanu trzeźwości wraz z wydrukami z alkometru (k . 3-3v). Zeznania świadka A. U. były jasne i logiczne, przeto uznane zostały za wiarygodne. Potwierdziła ona, iż w dniu zdarzenia zatrzymała do kontroli drogowej oskarżonego, który jak wynikało z badania alkometrem był w stanie nietrzeźwości.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył również wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim przyznał się do tego, że spożywał alkohol w postaci wódki dzień wcześniej , zarówno na imieninach żony na działce, jak i następnie do północy w domu, nie znajdując podstaw w świetle zgromadzonego materiału dowodowego do ich zakwestionowania. Wprawdzie świadek A. U. zeznała, że oskarżony powiedział jej wówczas po zatrzymaniu, że wypił przed chwilą dwa piwa i zapis tej treści znajduje się również protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości wraz z wydrukami z alkometru, jednakże oświadczenia takie oskarżony złożył wówczas nie będąc pouczonej o swoich uprawnieniach osoby podejrzanej, w związku z czym nie mogą one zostać przez Sąd wykorzystane. Wyjaśnienia oskarżonego potwierdzone zaś zostały zeznaniami świadka M. G. (k. 111v-112), który w całości potwierdził podawaną przez niego wersję zdarzenia. Potwierdził, że oskarżony w trakcie kiedy przewoził go swoim pojazdem nie spożywał w nim żadnego alkoholu.

Potwierdził on również, że oskarżony powiedział mu, że dzień wcześniej był na imprezie na działce, gdzie spożywał alkohol. Zeznania tego świadka w pełni więc korelują z wyjaśnieniami oskarżonego, a nadto były jasne i logiczne, przeto uznane zostały przez Sąd za wiarygodne.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka funkcjonariusza policji J. N. (k. 111-111v), który potwierdził, że skontaktowała się z nim w dniu zdarzenia osoba podająca się za J. M. (1), która poinformowała, że kierowca pojazdu L. koloru białego, którego nr. rej. nie widzi, stoi na parkingu między ul. (...) a C. w I., spożyła alkohol z buteleczki tzw. małpeczki, siedzi z pasażerem i prawdopodobnie odjadą. Po skontaktowaniu się przez sekretarza sądownego z numerem telefonu z którego jak wynikało z notatki urzędowej, dokonano przedmiotowego zgłoszenia, ustalono, że osobą tą był J. M. (2) i wezwano go w charakterze świadka. Świadek ten w swoich zeznaniach twierdził (k. 111v), że widział wówczas jak kierowca białego pojazdu L. wsiada po zakupieniu butelki tzw. Małpeczki, w której zazwyczaj jest alkohol za kierownicę pojazdu i następnie ją wyrzuca z samochodu. Nie pamiętał czy widział wówczas, że ta osoba wypija zawartość butelki. Nie potrafił też opisać wyglądu zewnętrznego tej osoby. Tymczasem oskarżony i pasażer pojazdu M. G. zgodnie potwierdzili, że to ten ostatni w sklepie (...) kupował piwo i to on w tym samochodzie je spożył. Świadek J. M. (2) mógł więc pomylić wówczas osobę kierującego pojazdem L. z pasażerem tego pojazdu. W każdym razie na podstawie jego zeznań złożonych po raz pierwszy prawie rok po zdarzeniu, kiedy to nie pamiętał jego szczegółów, nie sposób ustalić, czy to oskarżony zakupił wtedy w sklepie alkohol, który spożywał w samochodzie. Tym samym odnośnie czasu i rodzaju alkoholu spożywanego przez oskarżonego Sąd za wiarygodną uznał podawaną przez niego wersję, która potwierdzona została uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka M. G..

Zastrzeżeń co do jej rzetelności i fachowości nie wzbudziła także opinia sadowo- psychiatryczna dotycząca oskarżonego. Sąd uznał ustalenia zawarte w przedmiotowej opinii za udowodnione. Również żadna ze stron nie domagała się bezpośredniego przesłuchania biegłych na rozprawie. Zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły pozostałe zebrane w sprawie dowody, które Sąd uznał za wiarygodne.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi wątpliwości polega na tym, że w dniu 10 maja 2015 roku kierował na ul. (...) w I. samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości w I próbie o godz. 14.17 z wynikiem 0,58 mg/l, w II próbie o 14.19 z wynikiem 0,70 mg/l i w III próbie o godzinie 14.34 z wynikiem 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. winnego popełnienia czynu z art. 178 a § 1 kk.

Sąd doszedł do wniosku, iż oskarżony zachowaniem swoim wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k. zgodnie, z którym, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, podlega karze przewidzianej w tym przepisie. Zgodnie z dyspozycją art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Analizując, bowiem zachowanie oskarżonego od strony przedmiotowej stwierdzić należy, że w dniu 10 maja 2015 roku znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając w I próbie o godz. 14.17 wynik 0,58 mg/l, w II próbie o 14.19 wynik 0,70 mg/l i w III próbie o godzinie 14.34 wynik 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w miejscowości I. pojazd mechaniczny. Wobec czego stwierdzić należy, że od strony przedmiotowej oskarżony wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Analizując zachowanie oskarżonego od strony podmiotowej, stwierdzić należy, iż oskarżony spożywając wcześniej alkohol i to w takiej ilości, która podczas badania wykazała ponad 0,60 mg/l, zdawał sobie sprawę z tego, iż nie powinien jeździć pojazdem mechanicznym, a mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. W tym stanie rzeczy nie można mieć wątpliwości, że również od strony podmiotowej oskarżony zachowaniem swoim wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Oskarżony twierdził, że nie zdawał sobie sprawy z tego, że spożywając alkohol dzień wcześniej może być jeszcze w stanie nietrzeźwości. Jak wynika jednak z jego wyjaśnień spożywał wówczas na imprezie i następnie w domu do północy wódkę, winien więc zdawać sobie sprawę z możliwości bycia w stanie nietrzeźwości, szczególnie, że był wówczas funkcjonariuszem (...)

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53 k.k. kwestię wymiaru kary Sąd orzekł karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo według swego uznania w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej

i generalnej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu. Tak orzeczona kara jest słuszna i sprawiedliwa stanowiąc równocześnie stosowne zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Podkreślić należy, iż prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym stanowi umyślne (tj. świadome działanie wbrew zakazowi) naruszenie jednej z najbardziej podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Alkohol u kierowcy pojazdu mechanicznego nie tylko obniża jego zdolności psychomotoryczne (zdolność postrzegania, reagowania itp.), ale także - czemu niejednokrotnie dał wyraz w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy - rozluźnia hamulce moralne, zwiększa pewność siebie, zuchwalstwo i zmniejsza obawę przed odpowiedzialnością karną za popełnione przestępstwo. Ponadto stan po spożyciu alkoholu lub nietrzeźwość stanowi jedną z podstawowych przyczyn wypadków w ruchu drogowym, w których zostają ranni lub giną inni użytkownicy drogi. Nie ulega wątpliwości, iż przestępstwa komunikacyjne popełnione zwłaszcza w stanie nietrzeźwości stanowią poważne zagrożenie społeczne. Dlatego też Sąd uznał, że brak jest przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego, uznając, że nie można uznać, że wina i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego jest nieznaczna. Tylko, więc wymierzenie kary w stosunku do oskarżonego - kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwym, będzie mogło czynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, tym bardziej, że oskarżony prowadził ten pojazd w centrum miasta o godzinie 14.00. Oskarżony w trakcie popełnienia czynu był funkcjonariuszem Straży Granicznej, tym bardziej winien zdawać sobie sprawę z naganności takiego postępowania. Usprawiedliwienia takiego dla takiego zachowania zaś nie może stanowić choroba alkoholowa oskarżonego, czy też choroba jego syna. Sąd uznał, iż z uwagi na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu jedynie wymierzenie kary będzie właściwą reakcją prawnokarną na zaistniałe przestępstwo.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął dotychczasową niekaralność sądową oskarżonego, przyznanie się do popełnienia zarzuconego czynu, podjęcie leczenia odwykowego oraz pozytywną opinię z miejsca pracy. Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz nagminność tego rodzaju przestępstw na terenie całego kraju. Nie może być żadnego przyzwolenia na łagodne traktowanie osób prowadzących pojazdy mechaniczne w stanie nietrzeźwości, tego rodzaju zachowania prowadzą bowiem częstokroć do tragicznych skutków. Okolicznością obciążającą był również fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości jedna z głównych ulic i (...) i to o godzinie 14.00.

Sąd wyrokując w sprawie za podstawę orzeczenia przyjął z mocy art. 4 § 1 kk ustawę kodeks karny w brzmieniu sprzed 18 maja 2015 r. – jako względniejszą dla oskarżonego. Zważyć bowiem należy, że z dniem 18 maja 2015 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 20 marca 2015 r. nowelizującej m.in. art. 42 § 2 kk i art. 43 kk.

Od dnia 18 maja 2015 r. Sąd orzeka na okres nie krótszy, niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177. Zakaz ten Sąd może również orzec na okres do 15 lat, a nie tak jak przed nowelizacją do lat 10. Z kolei od dnia 1 lipca 2015 r. obowiązuje przepis art. 43a kk, którego § 2 nakazuje Sądowi orzekać – w razie skazania za czyn z art. 178a § 1 kk – świadczenie pieniężne w wysokości co najmniej 5000 zł. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w dacie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 178a § 1 kk były dla niego względniejsze i dlatego to one znalazły zastosowanie w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary i uwzględniając okoliczności łagodzące w sprawie, Sąd skazał oskarżonego na karę najłagodniejszego rodzaju, jaką przewiduje przepis art. 178 a § 1 kk, tj. karę grzywny i wymierzył oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych. Ustalając ilość stawek dziennych grzywny oraz wysokość jednej stawki Sąd powziął przekonanie, iż oskarżony grzywnę w tak określonej wysokości będzie zdolny uiścić, a to z uwagi na osiągnięte przez niego dochody i sytuację majątkową oskarżonego. Oskarżony wskazał, że osiąga średni miesięczny dochód w kwocie ok. 1.200 zł netto. Taka kara będzie stanowiła dla oskarżonego realnie odczuwalną dolegliwość – przy osiągniętych przez niego dochodach, a taki jest przecież cel kary. Wymierzona oskarżonemu kara zdaniem Sądu mieści się w możliwościach zarobkowych

oskarżonego, nie jest przy tym nadmiernie dolegliwa. Jej wymiar uznano za adekwatny i przyjęto, że takie rozstrzygnięcie spełniać będzie dyrektywy kary racjonalnej, oddziałującej prewencyjnie.

Uznanie oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzenie mu kary grzywny jest konsekwencją przestępczego zachowania się. Ma stanowić dla oskarżonego przestrożę na przyszłość. Kara ma bowiem wychować sprawcę i przeciwdziałać popełnianiu przez niego w przyszłości czynów karalnych, a ponadto docierać do świadomości społecznej i tym samym przeciwdziałać popełnianiu tego rodzaju czynów przez obywateli. Wobec nagminności tego rodzaju przestępstw uwzględnia zarówno prewencję ogólną, jak i szczególną. Ma skłonić oskarżonego do zmiany postępowania i przestrzegania porządku prawnego, a ponadto ma na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta jest adekwatna do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu i jedynie tak ukształtowany wyrok spowoduje, że oskarżony zrozumie jednak naganność swojego postępowania, co w konsekwencji, na przyszłość spowoduje, że nie popełni ponownie przestępstwa i wdroży się do przestrzegania porządku prawnego. Dzięki temu zostaną osiągnięte wychowawcze funkcje kary oraz zostaną spełnione postawione przed karą zadania w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Oskarżony musi bowiem zdać sobie sprawę z tego, że popełnienie ponownie przestępstwa nie pozostaje bezkarne i spotyka się z surową represją karną. Wysokość orzeczonej kary i sposób ukształtowania wyroku powoduje, że zostają także spełnione represyjne funkcje kary, która stanowić będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, a przy tym nie będzie nadmiernie surowa.

Na mocy art. 42 § 2 kk (w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu) Sąd obligatoryjnie orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których kierowania uprawnia prawa jazdy kat. B na okres 2 lat. Sąd określił ów zakaz i tak w dolnych granicach, o jakich stanowi przepis art. 43 § 1 kk. W opinii wyrokującego w przedmiotowej sprawie Sądu tak przyjęty okres obowiązywania zakazu również spełni swój wychowawczy cel w stosunku do oskarżonego. Sąd orzekając dwuletni zakaz prowadzenia takich pojazdów mechanicznych miał przede wszystkim na uwadze wskaźnik nietrzeźwości oskarżonego w dacie czynu. W opinii Sądu orzeczenie dwuletniego zakazu prowadzenia tego rodzaju pojazdów mechanicznych w niniejszej sprawie ma skłonić oskarżonego do refleksji nad własnym postępowaniem. Zgodnie z treścią art. 63 § 2 k.k. Sąd na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10 maja 2015 r.

Sąd również na podstawie art. 49 § 2 kk (taki przepis w dacie popełnienia czynu obowiązywał) orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 1000 złotych.

Oskarżonego obciążono opłatą sądową w wysokości 200 złotych. W opinii Sądu oskarżony będzie w stanie tak ustaloną opłatę uiścić – zważywszy na jej wysokość i jego obiektywne możliwości zarobkowe. Jednocześnie z uwagi na niewysokie zarobki oraz posiadanie na utrzymaniu dwójki dzieci Sąd zwolnił go od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.